

18.	P	Helena, cesarica	Otoče	17.30	†† sorodnike Fortuna
19.	T	Janez Eudes, duhovnik			maše v fari ne bo
20.	S	Bernard, opat			maše v fari ne bo
21.	Č	Pij X., papež	Dobrava	17.30	po namenu
22.	P	Devica Marija Kraljica	Kamna Gorica	17.30	† Franca Eržena, 7. dan
23.	S	Roza iz Lime, devica	Dobrava	17.00	†† Marjana in Bojana Kozjek
24.	N	JERNEJEVA NEDELJA VABLJENI!	Kamna Gorica Otoče	8.00 10.00	† Jerneja Koselja † Stanislava Pogačnika
25.	P	Ludvik, kralj	Otoče	17.30	†† Antonijo, Frančiška in †† Štularjeve
26.	T	Zeferin, papež			maše v fari ne bo
27.	S	Monika, mati sv. Avgušтина			maše v fari ne bo
28.	Č	Avguštin, škof	Dobrava	17.30	† Alojza Šinkovca in za zdravje
29.	P	Sabina, mučenka	Kamna Gorica	17.30	† Jožico Smrekar
30.	S	Feliks, mučenec	Dobrava	17.00	v zahvalo
31.	N	22. NEDELJA MED LETOM	Kamna Gorica	8.00	za farane

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

Apostol Jernej je v Svetem pismu le malokrat omenjen: naveden je v seznamu dvanajstih apostolov, kot Filipov prijatelj in kot eden od tistih, ki se jim je Jezus prikazal po vstajenju. Po vstajenju srečamo Natanaela z drugimi apostoli, ki so lovili ribe v Genezareškem jezeru in se jim je Jezus prikazal. Po starem izročilu je Jernej odšel oznanjati krščanstvo najprej v Indijo, pozneje pa še v Armenijo, kjer sta skupaj z Judo Tadejem ustanovila Armensko apostolsko Cerkev. V Armeniji ga je tudi doletela mučeniška smrt: še živemu so odrli kožo s telesa in ga potem križali z glavo navzdol. To je razlog, da ga usnjarji štejejo za svojega zavetnika. Tudi upodobitve svetega Jerneja po navadi prikazujejo kako drži v eni roki velik nož, v drugi pa svojo kožo.

Tudi na **Otočah** je tako upodobljen, saj je tam sv. Jernej drugotni zavetnik cerkve. **Zato vas v nedeljo vabimo na praznovanje. Ob 10. bo tam slovesna sveta maša.**

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 18. (od 17. 8. do 31. 8. 2025)

DEVICA MARIJA KRALJICA

Petrovi nasledniki od Leona XIII. do vključno Pavla VI. so bili glavni pripravljavci II. vatikanskega koncila in njihov nauk sestavlja njegovo doktrinalno nosilno strukturo. Ker so bili osredinjeni v Kristusa, ki jih je razsvetljeval s svojim Duhom, da so mogli globoko dojemati sveto izročilo in Sveto pismo ter tudi sodobni svet, so uspeli zgraditi vzvišeni in veličastni most, po katerem je koncil povezan z naukom Katoliške Cerkve v novem veku, pa tudi s srednjeveško sholastiko in z antično patristiko – torej z dogmatičnim naukom cerkvenega učiteljstva v vsej krščanski zgodovini, pa tudi z moralnim učenjem vseh prejšnjih vesoljnih cerkvenih zborov. Koncilski očetje so poleg tega upoštevali tudi pozitivni prispevek moderne kulture in pripravljali novo globalno zavezo med vero in razumom, med evangelijem in kulturo. Nauk pred-koncilskih papežev je izražal glavni tok svetega izročila, ki ga je koncil sprejel... Pa tudi papeži, ki so bili na apostolski sedež izbrani po koncilu, so linijo koncila ohranjali, nauk koncila so razlagali v skladu z glavnim poudarkom svetega izročila, v katerem sije središčno razodevanje Kristusa in njegovega evangelija.

Zato nam je zanimivo, da zadnja razglašena dogma teh papežev ni bila dogma o Kristusovem kraljevanju v dušah, za katero so predvidevali, da bo razglašena na tem II. vatikanskem koncilu, ampak tista o Marijinem Vnebovzetju, ki jo je razglasil že pred-koncilski papež Pij XII. leta 1950, dobrih deset let pred koncilom. Koncil je pač hotel biti pastoralen, ne dogmatičen... A vseeno lahko rečemo, da je bilo s tem poudarjeno tudi, da je Marija prva zvezda tega koncila, ki je koncil ne namerava zatemniti, ampak ji, nasprotno, slediti... Cerkev (kot je razvidno iz koncilskih dokumentov) sicer želi govoriti jezik evangelija in ga razlaga tudi v luči napredka človeške znanosti,... toda pri tem ne vpelje vanj prvini, niti ne besed, ki bi bile tuje, krivoverske in nasprotnne njegovemu nauku. Nasprotno, govori materni jezik evangelija: najbolj božji (teološki) in najbolj človeški (antropološki) jezik

Na vrh svojega nauka koncilski Cerkev torej postavlja Devico Marijo kot Božjo Mater in Mater Cerkve. Iz tega vrha se odpira na stežaj globalna vizija Jezusa Kristusa in Cerkve, še več, globalna vizija vseh resničnosti. Brezmadežno Srce Žene, odete s soncem, je Tempelj, kjer se najgloblje razodeva Kristus in vsa presveta Trojica. S pomočjo te čiste in neizmerno zmogljive logične optike Žene, odete s soncem, odkrivamo nov globalni pogled na svet... Odkrivamo človeka, ustvarjenega po božji podobi, povabljenega v občestvo z Bogom, za katero se more odločiti preudarno in v vsej svobodi, kakor se je zanj odločila Marija. **Bila je ponižna, zato je kraljica.**

Msgr. Jurij Bizjak, biblicist, koprski škof v pokoju:

»GLEJTE, POŠLJEM VAM ELIJA, PREROKA«

Prerok Malahija, zadnji med malimi preroki, končuje svojo knjigo z besedami: »Spominjajte se postave mojega služabnika Mojzesa, ki sem mu na Horebu predpisal zapovedi in odloke za ves Izrael. Glejte, pošljem vam Elija, preroka, preden pride dan Gospodov, veliki in strašni! In bo zopet približal srce očetov sinovom in srce sinov očetom, da kje ne pridem in ne udarim dežele s prekletstvom!« (Mal 3,22-24)

To so torej zadnje tri vrstice zadnjega preroka v Stari zavezi in se nanašajo, kakor se vidi, na družino. Omenjeno Elijevo pravilo ja najboljšo navodilo za prenovo vsake družine in celega naroda. Najboljše najprej zato, ker imajo starši svoje otroke najrajši, in potem zato, ker starši sami najbolje vedo, kaj je za njihove otroke res dobro in prav. To resnico je v sedanjem času treba bolj poudarjati, ker današnje ozračje pogosto izkrivlja ali pa celo izničuje vzgojo, ki jo svojim otrokom upravičeno in radi dajejo starši.

Studenec je treba varovati in čistiti pri izviru. Nič ne pomaga, če ga čistiš ob izlivu v morje, ko je s svojim strupom že napojil in namočil celo dolino. Treba ga je varovati pri izviru. Tako je tudi človeka in reko človeškega življenja treba varovati in čistiti ob izviru, to je v družini. Modri Sirah pravi: »Očetov blagoslov utrjuje otrokom hiše, materina kletev pa jih do tal podira.« (Sir, 3.,9). Zato naj očetje in matere pozorno prisluhnejo svoji vesti in svojemu srcu, izročilo sovijh staršev in lastnim izkušnjam. Tu veljajo dobesedno Jezusove besede: »Po njih sadovih jih boste spoznali. Ali obirajo grozdje s trnja ali smokve z osata? Tako vsako dobro drevo rodi dober sad, slabo drevo pa rodi slab sad. Dobro drevo ne more roditi slabega sadu in slabo drevo ne more roditi dobrega sadu.« (Mt 7, 16-18). Ljudska modrost izraža isto misel v pregovoru: »Jabolko ne pade daleč od drevesa.« Zato tudi Cerkev poudarja, naj bo vsaka družina Cerkev v malem, naj bo nekaj svetega, božjega.

Elija bo nagnil srce očetov k sinovom. To 'nagibanje' lahko razumemo v dvojnem smislu: najprej bo nagnil srce očetov k sinovom tako, da se bodo starši za otroke resnično zavzemali in zanje skrbeli, da jim ne bo vseeno, kakšni so njihovi otroci in v kakšno družbo hodijo. V judovskih razlagah desetih zapovedi je pri vsaki zapovedi tudi svarilo: »Moje ljudstvo! Ne družite se z zasmehovalci Postave, da se vaši otroci ne bodo naučili potov tistih, ki zasmehujejo Postavo!« V knjigi pregovorov imamo veliko zelo strogih izrekov o vzgoji: »Vzgajaj svojega sina, saj je upanje, nikoli pa se ne vzdihuj z namenom, da bi ga ubil« (Prig 19,18). »Ne odteguj vzgoje otroku, če ga boš udaril s šibo, ne bo umrl. Udarš ga s šibo, njegovo dušo pa rešiš podzemlja« (Prig 23,13-14). Dolgo vrsto lepih nasvetov o vzgoji daje modri Sirah, npr v poglavju 30, 1-13.

Potem pa bo Elija nagnil srce očetov k sinovom tudi tako, da si bodo starši jemali otroke za zgled. Kristus je namreč vzel otroka, ga postavil v sredo apostolov in jim rekel: »Če se ne spreobrnete in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo« (Mt 18,3). In: »Kdor nebeškega kraljestva ne sprejme kakor otrok, ne pride vanj« (Mt 10,15). In še: »Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih, zakaj povem vam, da njihovi angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 18,10). Čeprav se otrok

rodi grešen, pa vendar nosi s seboj nekaj tiste lepote, ki je krasila Adama in Evo, preden sta grešila. In malokateri mlad človek verjame, kako težko je, kar pravi apostol Jakob, »ohraniti se neomadeževanega od sveta« (Jak 1,27).

Elija pa bo nagnil tudi srce sinov k očetom. To je za mladega človeka največja preizkušnja. Na eni strani oče in mati ter morda še kdo od sorodnikov in prijateljev, na drugi strani pa pogosto množica krivih prerokov in lažnih vzgojiteljev, ki izkoriščajo lahkomišelnost mladih ljudi in živijo na njihov račun, velikokrat tudi na račun usodnih življenjskih izgub in porazov. Ni čudno, da vse modrostne knjige Stare zaveze in številni odlomki Nove zaveze nagibajo mlade ljudi ravno k spoštovanju in poslušnosti do očeta in matere.

Tako se v Malahijevem naročilu izpolnjuje Jezusova zapoved. »Bodite preprosti kakor golobje in zviti kakor kače« (Mt 10,16). Ko se očetje nagibajo k svojim sinovom, postajajo kakor otroci in preprosti kakor golobje, ko pa se sinovi nagibajo k očetom, postajajo kakor odrasli in zviti kakor kače. Potrebno je oboje. Človekov čar je v razpetosti, ki jo zmora ustvariti in nositi v sebi. **Tri vrste ljudi so, katerih življenje je komaj še življenje: premehki, pretrdi in črnogledi!**

Pismo Hebrejcem nas spodbuja: »Niste se še do krvi ustavljali v boju zoper greh in pozabili ste tolažbo, ki vam kakor sinovom govori: 'Moj sin, vzgoje Gospodove ne preziraj in ne omaguj, kadar te kara: kogar namreč Gospod ljubi, ga vzgaja in tepe vsakega sina, ki ga sprejme.' Za vzgojo to prenesite. Kakor s sinovi ravna Bog z vami; kajti kje je sin, ki bi ga oče ne vzgajal? Če pa ste brez vzgoje, ki so je vsi postali deležni, ste torej postranski in ne sinovi. Dalje, svoje telesne očete smo imeli za vzgojitelje in smo jih spoštovali. Mar se ne bomo veliko bolj pokorili Očetu duhov in bomo živeli? Kajti oni so nas vzgajali le za nekaj dni po svoji presoji, ta pa v našo koristi, da bi postali deležni njegove svetosti. Nobena vzgoja pa se ob svojem času ne zdi prijetna, temveč bridka, pozneje pa daje tistim, ki jih je izučila, miren sad pravičnosti. Zato vzravajte mlahave roke in klecava kolena in napravite ravne steze za svoje noge, da se to, kar šepa, ne bo izvinilo, temveč bo ozdravelo« (Heb 12, 4-13). Vsa Božja beseda ima samo en namen: »Karkoli je bilo namreč napisano pred nami, je bilo napisano v naše poučenje, da bi oprti na potrpežljivost in na tolažbo, ki jo daje Pismo, imeli upanje« (Rim 15,4). Navdihujmo se ob Svetem pismu, kajti »vse Pismo je navdihnjeno od Boga in koristno za poučevanje, za svarjenje, za pobojševanje, za vzgojo v pravičnosti, da bi bil Božji človek popoln, za vsako dobro delo pripravljen« (2 Tim 3,16-17).

Vzgojitelj pa velikokrat ostaja brez uspeha in brez plačila za svoj trud. Rabini ga tolažijo: »Dan je kratek, dela je veliko. Delavci so utrjeni, plačilo pa je veliko in Mojster priganja.« Vzgojitelj ne bo poplačan po uspehu pri gojencih, ampak po trudu, ki ga je vložil!

Znana je judovska zgodba. Kralj je imel jamo, ki je bila tako globoka, da ni bilo videti dna. Rekel je svojemu služabniku: »Najemi delavce in napolni jamo!« Storil je tako. Med delavci je bilo nekaj bedakov, ki so začeli gledati v jamo in govoriti: »Kdaj bomo to napolnili?« Tisti, ki so bili pametni, pa so jim odgovorili: »Kaj nam mar? Najel nas je za dnevno plačo in mi smo zadovoljni, da imamo delo.

Tako govori Bog človeku: **»Kaj ti mar, če je tvojih dolžnosti veliko, da ne veš, ali jih boš izpolnil. Najel sem te na dan, izpolni svoj dan!«**